

Til § 2 foreslaar vi den Ændring, at Tallet 2 ændres til 1,65. Stillingen til Ejendomsskyldloven var i Fjor den, at det konservative Folkeparti mente, at under de nuværende Forhold, hvor man ved Love og Forordninger hindrer Ejendomsbesidderne i at udnytte deres Ejendomme og derigennem søge Dækning for de Merudgifter, som Skatterne paalægger dem, var det ikke Tidspunktet at forhøje Ejendomsskatterne. Imidlertid blev der ved andre politiske Partiers Samvirken vedtaget en Forhøjelse paa 50 pCt. I Aar, da den højtærede Finansminister i Folketinget har foreslaaet, at denne Skat skulde forhøjes til 3 pro mille, er de 3 Partier blevet enige om at sætte Promillen til 2 under Henvisning til, at Statskassen lider et Tab ved, at den Ejendomsskyldvurdering, som skulde finde Sted til næste Aar, bliver udskudt et Aar, og under Hensyn til, at man i Folketinget er enedes om at forhøje Fradragsbeløbet med 1 700 Kr. som Tillæg til de normale 2 800 Kr. Vi kan godt erkende Rigtigheden af, at Statskassen skal have nogen Erstatning for det Tab, den lider ved, at Ejendomsskyldvurderingen udsættes et Aar, og ved de store Fradrag fra samtlige Vurderingssummer, men naar vi stiller Ændringsforslag om, at Beskatningen sættes til 1,65 pro mille, har vi derigennem efter vor Formening givet et overordentlig rigeligt Ækvivalent for det Tab, som Statskassen lider, idet vi maa hævde, at saafremt ikke denne særlige Grund havde været til Stede, burde man overhovedet ikke været kommet til en Forhøjelse af Ejendomsskylden.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Ændringsforslagene under Nr. 1 og 2 til Forslag til Lov om Ændring i Lov om Ejendomsskyld.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal begynde med at takke Udvalget for den hurtige Fremme af hele Behandlingen af disse Lovforslag. Jeg har allerede ved første Behandling udtalt, at det forekom mig at være overmaade sent, saa vigtige Lovforslag kom til det høje Landsting, men jeg har ikke været i Stand til at forhindre dette. Det er, som ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet (Piper) bemærkede,

den ganske særdeles omstændelige Behandling, som Lovforslagene undergik i Folketinget, der har bevirket dette. Men, som sagt, jeg maa være overmaade taknemmelig for, da Administrationen for en Række af disse Lovforslags Vedkommende ikke kunde undvære en Afgørelse inden 1. Januar 1919, at Landstingets Udvalg under Formandens Ledelse saa hurtigt har truffet sin Bestemmelse angaaende Lovforslagene.

Om Ændringsforslagene er ikke stort at sige. De er stillede dels af Udvalget, dels af et Mindretal. Udvalgets Ændringsforslag er alle tiltraadte af mig, delvis ogsaa formulerede af Finansministeriet. Heller ikke er disse Ændringsforslag af særdeles Vigtighed, naar undtages et enkelt. Jeg mener ikke, at Ændringsforslaget under Nr. 1 til Indkomst- og Formueskattelovforslaget, de redaktionelle Ændringsforslag under Nr. 3 og 4 til samme Lovforslag eller Ændringsforslaget til Forslag til Lov om Ændring i Lov om Arveafgift behøver nogen Omtale fra min Side, efter at den ærede Ordfører (Dalsgaard) har motiveret dem.

Jeg skal kun sige nogle Ord om det betydningfulde Ændringsforslag, hvorefter i Forslag til Lov om midlertidig Ændring i og Tillæg til Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten Aktieselskabers og Foreningers Formueskat ændres til en Skat paa Indkomster. Da et saadant Ændringsforslag blev skitseret eller stillet til Overvejelse i Udvalget, var jeg som Finansminister straks rede til at behandle det med den yderste Velvillie og at tiltræde det i en Form, som Udvalget og Finansministeren kunde enes om, fordi, som ogsaa den ærede Ordfører har nævnt, en Gennemførelse af Skat paa Aktieselskabers Formue var blevet vanskelig, særlig paa Grund af den Uenighed, der var mellem Folketinget, ja, jeg maa sige ogsaa en stor Del af Landstinget paa den ene Side, og Finansministeren paa den anden Side, om, hvad der skulde forstaaes ved Selskabers Formue. Jeg maa naturligvis stadig hævde, at jeg anser min Opfattelse for den rigtige, men jeg skal ikke komme ind derpaa, end ikke efter den Foranledning, der kunde været givet mig gennem de Udtalelser, der findes i Betænkningen. Naar Sagen er afgjort derhen, at dette Spørgs-